

LACKFI JÁNOS

Az elgurult imák zsoltára

Hová lesz, Uram,
a kismilliom elgurult rózsafüzér-szem,
amikor egy Üdvözléggel
többet mond az ember
vagy eggyel kevesebbet talán?
Nem is tudom, botorkálnak
a göbös ujjak a fából, gyöngyből,
műanyagból való göböcskéken,
s hát, téved az ember, eltéved,
elbóklászik, beszabadul saját
elméje, emlékezete vetésébe,
mint az elbitangolt állat,
ki tudja, miféle zöldet herseget,
mire végül észreveszi magát.
Így bódorognak el fejben
szent emberállatkáid,
és mint kiszakadt zacskó drázsészemei,
széjjelmásznak az imák, fohászok,
sóhajok, kérések, keservek, hisztik,
nyavalygások, nyöszörgések
a templompadló kacskaringós
mintázatán, furfangos labirintusában.
Széjjelgurul a sok meghallgatott
vagy meghallgatatlan imádság,
és az olyanok is, melyek helyett,
Uram, volt egy sokkal jobb ötleted,
keringenek, pörögnek a szavak...

„...add meg, Uram, hogy a Zsoltika egészséges legyen, s ha már nem fog soha lábra állni, adj erőt, hogy gondozhassam egyedül, és hogy elbírjam a rettenetes magányt, mert ő meg pont most hagyott itt, nem állta a nyomást, adj erőt...”

„...add, hogy Andika meg a vejem szót értsenek, úgy megromlott közöttük valami, te nem kívánod szentjeid romlását, a jók vesztét, nem a hasadás, nem a kétségbeesés, hanem az egység Istene vagy, segíts összefogni azt, ami összetartozik...”

„...Uram, a szomszédomat kéne magadhoz venni mielőbb, utálatos alak, csak a baj van vele, mindenkivel kitol, nem lenne nagy kár érte, senki se szereti, a felesége lenne a leghálásabb, a kutya se ugatna utána meg ő sem ugatna a kerítésen át, hogyhogy nem vállalsz bérgyilkos-melókat, Uram, ezt hogy értsem, hiába jöttem ide?, nekem azt mondták, élet-halál Ura vagy...”

„... küldj nekem, Uram, kedves és szép párt, karcsút, mint a gazella, hűségeset egy életen át, egy örökléten át, legyen hite, ereje, munkakedve, tudjon szeretni igazán, legyen leleményes, kreatív, dobja fel a mindennapokat, ne egyen meg mellette az unalom, Uram, ugye jó helyen járok, a te szent társkereső irodádban, ugye nem túl igényes, amit kértem?, hiszen te a lehetetlen ügyek szakértője vagy, úgy hallottam...”

„...adj, Uram, tiszta szívet, hitet, erős kart, szilárd lelket, gyógyulást magamnak, másnak, pénzt, szerelmet, forró kemencét, enni, inni, adj barátot, társat, örömet, fedelet, életet a keserű halál, a mindennapos haldoklás helyett...”

És gurulnak az imák mindenfelé, hangya-hadsereg,
mígnem landol az ablaküvegen keresztül
egy díszítőangyal-kommandó, fűrgén összekapdossa
a sok apró-cseprő fohászt, kirakosgatják
a színesebbekkel a tetőt, hadd pompázzon
zománcos-tarkán a napfényben,
a kevésbé kopásállókat körberagasztgatják
a benti oszlopok tetején, ablakok mentén, falakon,
kicsipkézik velük a csillárokat, jut mindenhová,
szép tarkák így a vágyak, sóhajok, szenvedések,
egy piros, egy kék, egy zöld, egy sárga,
ilyen semmiből áll össze a Minden ónagysága.